



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **Státní veterinární správy České republiky**, se sídlem v Praze 2, Slezská 7, za účasti **Z. C., s. r. o.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2005, č. j. 8 Ca 166/2004-70,

t a k t o:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2005, č. j. 8 Ca 166/2004 - 70 **se z r u š u j e** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2005, č. j. 8 Ca 166/2004 - 70 bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 4. 4. 2002, č. j. Ře 168/02, kterým bylo zamítnuto odvolání Z. C., s. r. o. (dále také „účastník“) a potvrzeno rozhodnutí Okresní veterinární správy v Karlových Varech ze dne 27. 12. 2001, č. j. 1145/01 o uložení pokuty účastníkovi ve výši 10 000 Kč za porušení ustanovení § 7 zákona č. 110/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že pouze výrok správního rozhodnutí je schopen právní moci, a lze proto jen z tohoto výroku zjistit, zda tu není překážka věci již rozhodnuté, zda výroky správních orgánů I. a II. stupně jsou v souladu či zda za jedno jednání není uložena dvojí sankce, apod. Z těchto důvodů je tudíž nutné, aby skutek správního deliktu, za nějž je odpovědný subjekt trestán, byl popsán ve výroku správního rozhodnutí takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným. Tyto požadavky rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňuje. Ve výroku tohoto rozhodnutí není konkrétní protiprávní jednání (skutek) popsáno a je v něm pouze uvedeno, že účastníkovi byla podle ustanovení § 17 odst. 2 písm. a), bodu 3 zákona č. 110/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 10 000 Kč z důvodu porušování povinnosti uvedené v ustanovení § 7 citovaného zákona. Výrok prvostupňového správního rozhodnutí je proto neurčitý a nejasný, a jelikož nápravu neprovedla z podnětu podaného odvolání účastníkem ani stěžovatelka jako odvolací orgán,

stalo se i její rozhodnutí o odvolání nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Protože tato neurčitost a nesrozumitelnost výroku nemůže být zhojena tím, že v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny skutkové okolnosti svědčící o porušení některých povinností, bylo napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, aniž by bylo nutno se zabývat dalšími žalobními body.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. vyjádřila stěžovatelka nesouhlas s právním názorem městského soudu. Namítala, že výrok správního rozhodnutí beze zbytku odpovídá požadavkům ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), které požaduje, aby výrok obsahoval rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popř. též rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady řízení. Je tomu tak proto, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno ustanovení, podle něhož byla uložena pokuta (§ 17 odst. 2 písm. a) bod 3 zákona č. 110/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů) i ustanovení, které bylo porušeno (§ 7 citovaného zákona). Nelze proto souhlasit s právním názorem městského soudu, že by výrok musel obsahovat i popis skutku, kterým se měl účastník dopustit správního deliktu. Takovou zvláštní úpravu ve vztahu ke správnímu řádu obsahuje pouze ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle něhož výrok rozhodnutí o vině musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času spáchání přestupku. V tomto případě však nešlo o přestupek, ale o správní delikt, a proto výklad městského soudu je nepřipustně rozšiřující. Stěžovatelka namítala i to, že městský soud v rozporu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozhodoval o něčem, co účastník v žalobě nenamítal, a naopak se nezaměřil na účastníkem vznášené žalobní body týkající se hmotněprávního posouzení jejího jednání. Účastník v žalobě totiž nenamítal neurčitost výroku rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně a jeho námitky směřovaly do věcné stránky správních rozhodnutí, kterou se však městský soud nezabýval. V důsledku tohoto postupu proto městský soud vybočil z mezí stanovených pro soudní přezkum správních rozhodnutí. Z uvedených důvodů se stěžovatelka domáhala, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

První stížní námitka stěžovatelky je podle názoru Nejvyššího správního soudu opodstatněná. Ačkoliv je bezpochyby naprosto legitimní, aby pachatel správního deliktu jednoznačně věděl, za porušení jaké konkrétní povinnosti je sankcionován, přičemž skutkový popis protiprávního jednání takové sankční rozhodnutí vymezuje i z hlediska dalších následných posouzení, např. překážky věci rozhodnuté, nelze souhlasit s tím, že absence takového skutkového vymezení ve výroku bez dalšího způsobuje neurčitost a nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí jako takového. Je tomu tak proto, že již i dřívější judikatura stála na stanovisku, že při ukládání sankce za správní delikt by měl být popis skutku obsažen ve výroku, ale pokud tomu tak není, neznamená to bez dalšího zrušení rozhodnutí. Tak např. Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 25. 5. 1998, č. j. 6 A 168/95 - 15 uvedl, že „Při ukládání sankce za správní delikt je třeba, aby byl ve výroku popsán skutek, za který je sankce ukládána, takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným. Nedostatek toho však není důvodem pro zrušení rozhodnutí, je-li vymezení protiprávního jednání obsaženo v odůvodnění rozhodnutí“. Shodný právní názor je vyjádřen

i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55, podle něhož „Při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, je - li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí. Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud, který takové rozhodnutí přezkoumává ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. posoudit, zda uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu zpravidla nebude, je-li skutek, v němž je spatřován jiný správní delikt, odpovídajícím způsobem popsán v odůvodnění rozhodnutí“. V dané věci Nejvyšší správní soud nemá důvod se od této judikatury odchýlit. Ze správního spisu je totiž patrné, že prvostupňovým správním rozhodnutím byl účastníkovi podle ustanovení § 17 odst. 2 písm. a), bodu 3 zákona č. 110/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 10 000 Kč z důvodu porušování povinnosti uvedené v ustanovení § 7 citovaného zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je pak naprosto zřetelně uvedeno skutkové jednání, v němž je správní delikt účastníka spatřován (odkaz protokol o kontrolním zjištění ze dne 23. 11. 2000 v provozovně N. m. – u., , podnikatele Z. C., s. r. o., s uvedením výsledků provedené kontroly). Protože účastníkovi byla uložena sankce za jeden skutek, je naprosto jasné, o jaký skutek se jedná, neboť ten je tímto odůvodněním vymezen a je vyloučena jakákoliv záměna se skutkem jiným. Za této situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud v napadeném rozsudku nepostupoval ve smyslu citované judikatury vztahující se k výkladu ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, když samotnou skutečnost, v níž spatřoval porušení zákona, shledal pouze v absenci vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí.

Druhá stížní námitka stěžovatelky, v níž poukazovala na skutečnost, že vadu správního rozhodnutí (neuvedení skutku ve výroku správního rozhodnutí) účastník v žalobě neuváděl, a proto k ní neměl městský soud přihlížet, není podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodná. Z obsahu žaloby nevyplývá, že by účastník tento žalobní bod uplatnil a obecně platí zásada, že krajský soud ve správním soudnictví přezkoumává napadené správní rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Tato zásada však není bezvýjimečná, neboť s. ř. s. v případě nicotnosti správního rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) ukládá správnímu soudu povinnost vyslovit tuto nicotnost i bez návrhu, tedy bez toho, aby tuto nicotnost žalobce uplatňoval v žalobě. Ke stejnému závěru dospěla judikatura i ohledně nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí spočívajícího v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35 uveřejněný pod č. 359/2004 Sbírky rozhodnutí NSS). Z tohoto důvodu nelze obecně městskému soudu vytýkat, že zrušil napadené správní rozhodnutí, které považoval za nesrozumitelné, a to i bez návrhu. Vzhledem k opodstatněnosti první stížní námitky stěžovatelky je úvaha o druhé stížní námitce úvahou pouze teoretickou, protože z ní žádné důsledky ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu nevyplývají.

V dalším řízení bude na městském soudu, aby se zabýval žalobními body účastníka po věcné stránce a poté ve věci rozhodl.

Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a v souladu s odst. 2 citovaného ustanovení věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu